

✓ Miloslav
Šimek

Jiří
Grossmann

a spol.

**Návrat nejen
ve fotografiích**

Milan Wágner

C PRESS

Šimek, Grossmann a spol. návrat nejen ve fotografiích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Milan Wágner

Šimek, Grossmann a spol.:
návrat nejen ve fotografiích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Miloslav
Šimek

Jiří
Grossmann

a spol.

**Návrat nejen
ve fotografiích**

Miloslav
Šimek

Jiří
Grossmann

a spol.

**Návrat nejen
ve fotografiích**

Text and Photos © Milan Wágner, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4941-6

ISBN e-knihy 978-80-264-4950-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Obsah

Úvod	9
Jak to začalo	13
Naše kavárna: kavárna Slavie	15
Dopis otci	16
Tady se narodil Sláveček	18
Inspektor u Slávka v hodině	20
V klubu Olympik	22
Svolává nás vojna	26
Jak jsem rukoval	27
Slávek zaměstnává bratra	28
Tenis Šimek – Kodeš	30
Vzniká Semafor	34
Jiří Suchý ve Sluníčku, Šimek a Grossmann v Semaforu	42
Zabydlování a Ján Roháč	46
Rok 1968 a co bylo po něm	52
Jízda tramvají	54
Pan Werich	55
Otec Jestřáb, syn Kobra?	58
„Co s těma fotkama budeš dělat?“	60
Čistá láska vítězí	63
Vlastnit chalupu	64
Máme dilema – džíp, nebo osel?	68
Ne Slávek, ale Honza byl velitel	70
Rozhovor na domluvený téma	82
Jirka nepřišel	85
Stěhování a lom	87
Zavěste, prosím, volá Semafor	92
Záviš kontra Březinová	100
Rozchod se Semaforem a Divadlo Jiřího Grossmanna	102
Armstrong na rozdíl od Slávka vyhrál	112
Závěr	115
Poděkování	116

ÚVOD

Slávek Šimek byl můj velký kamarád. Teď tu stojí přede mnou. I když už jen v podobě vzpomínek.

Na počátku, při rozhodování o své budoucnosti, se Slávek s rodiči sjednotil v názoru, že bude studovat pedagogickou fakultu. Stalo se. Jenže divadlo začalo být čím dál silnějším našeptávačem. V konečném rozhodování, co dál, svoji roli sehrálo i partnerství s Jiřím Grossmannem. Bohužel pro oba tehdy ještě netušili, že osud počítal s Jirkovou krátkověkostí.

Během prvních několika let si Slávek s Jirkou Grossmannem i přes různé problémy na nic podstatného, co se klubu Olympik, v němž se společně etablovali, týkalo, nestěžovali. Zabývali se činnostmi, která naplňovala jejich touhu. Dařilo se jim. Ohlasy na jejich tvůrčí činnost byly všeobecně příznivé.

Určité obavy začal později, už v Semaforu, pociťovat Slávek. Docházelo mu, že Olympik pro něj není trvalá záležitost. „Musím se někam posunout,“ říkal. Osud Jirky Grossmanna ho neznepokojoval. Případný, třeba organizační otřes spojený s novým vedením nebo jen s výměnou v ředitelském křesle, což bylo jeden čas v Semaforu častým jevem, by Jirka coby již známý schopný hudebník a zpěvák dozajista přežil. Kdežto Slávek...?

Když zasáhl nemilosrdný osud a Jirka Grossmann 5. prosince 1971 ve třiceti letech zemřel, byla situace pro Slávka ve všech ohledech zlá. Následné promlouvání režiséra Jana Roháče (a nejen jeho) do Slávkovy zraněné duše, aby pokračoval a nevzdával to, nakonec doznalo úspěchu.

Postupně tedy do svých autorských pořadů počal získávat hosty zvučných jmen, Horníčka, Zázvorkovou, Plzáka, Kopeckého a další, což byl dobrý počín.

O příjemné oživení Návštěvních dnů se mimo jiných hostů postaral i Slávkův vzor – skaut Jaroslav Foglar-Jestřáb. Toho považoval za svého druhého otce, jak se vyjádřil. Ale pomoc pro svoji vizi do budoucna od Foglara očekávat nemohl. On sám ji potřeboval.

Když ho Slávek po listopadu 1989 pozval jako hosta do Semaforu na večírek, lidé v hledišti při potlesku vstávali ze sedadel. Slávek měl v úmyslu říci pár slov na úvod. Za dané situace mu přišla na jazyk metafora: „Pane Foglare, teď když se nám podařilo zahnat Bratrstvo Kočičí pracky do kouta...“ V tom okamžiku ho přerušil nadšený potlesk z hlediště.

Po pozdějším rozchodu se Semaforem zase nebylo snadné hledat nejen nový divadelní prostor, ale také sebe samého pro pokračování něčeho neznámého. Slávek nastalou situaci nedokázal ani domyslet. Napadl ho i návrat ke kantořině, ale ten vzápětí zavrhl (naštěstí). I přes tuto neradostnou vyhlídku to vzdát nechtěl. A ona svítla naděje. Ředitel Pražského filmového podniku pan Mařík nabídl Slávkovi nový divadelní prostor. Slávek nabídku samozřejmě přijal. S panem Maříkem sepsali smlouvu, kterou stvrdili podpisem, a vřele si stiskli ruce. Slávek o něco silněji. Spadl mu kámen ze srdce.

„Kamaráde, to je něco!“ oznámil mi nadšeně. Po dokončené rekonstrukci objektu vzniklo Divadelní a filmové centrum – Divcentrum, kde Miloslav Šimek získal nové působiště přímo na Václavském náměstí. Zrodilo se Divadlo Jiřího Grossmanna, DJG.

Na zrekonstruované scéně nově otevřeného divadla byl slavnostně zahájen provoz. Na rozdíl zatím ještě od temné, pocit bezpečí neskýtající zadní pasáže zářil vchod i interiér divadla novotou. Po pravé straně vchodu byla světelně vybízivá pokladna. Hned naproti měla své místo hojně navštěvovaná jídelna. Strávnícký pozůstatek minulosti. Před vůní smažených, převážně rybích produktů nebylo úniku.

Zvelebení se nakonec dočkala i pasáž spolu s rybím rájem, jejíž zákoutí tím pádem přestala poskytovat útočiště bezdomovcům. Na zavěšených poutačích si mohli procházející a nakukující přečíst, že jde o PASÁŽ JIŘÍHO GROSSMANNA, kde se nachází stejnojmenné divadlo.

Netrvalo dlouho a na pokladně se objevila povědomá cedulka známá již v době vrcholné slávy Semaforu: DNES VYPRODÁNO.

Autorské pořady Miloslava Šimka S politiky netančím (občas s obměňovaným názvem), které Slávek uváděl spolu se Zuzanou Bubílkovou, známou jako Bubu, byly mimořádně úspěšné, čehož si nemohla nevyšimnout televize.

Smích z hlediště při natáčení se rozléhal pasáží jako živá reklama. Slávek se ocitl na vrcholu spokojenosti. „Politickou satiru jsem chtěl dělat již dávno,“ říkal. A mnul si spokojeně ruce.

„Ten jim to zas dal,“ bylo slyšet mezi ještě rozesmátými diváky po ukončeném pořadu. „Že se ten Šimek nebojí...“

Ještě že zůstaly vzpomínky. Nyní jsou Jirka i Slávek v různých podobách částečně uloženi v mém mírně již zaprášeném papundeklovém archivu s orientačním logem Š+G – KLUB OLYMPIK, DIVADLO SLUNÍČKO, SEMAFOR, ČESKÁ TELEVIZE, OSLÍ PUTOVÁNÍ aj. Kdyby na ně osud tak nespěchal, mohli v mém případě spočinout v důstojnějším počítačovém archivu.

Sedím na podlaze s tou objemnou krabicí plnou vzpomínek při zvukové nahrávce Pupákova volebního programu v podání Jirky Grossmanna. Donekonečna přebírám fotografie, propagační materiály, korespondenci a poličky negativů a občas u toho nepřítomně zírám doblba. Jenže já naštěstí jen nehledám, já se do mnohých okamžiků vžívám. Mnohdy scénu na negativu vnímám i s dialogem. Takže pokud jsem sám, klidně si stříhnu Jirkova Pupáka i s mimikou.

Pupák před volbami se svým programem:

Soudruzi, je třeba otevřít voči, poučit se z chyb minulosti, získat prostor pro platformu a hlavně neztratit trpělivost a víru v zázrak.

Lidu se povolila uzda, já jsem viděl dokonce němýho, jak ukazoval úplně jinak než před krátkým časem.

Soudruzi, vy rozhodnete svým hlasováním, zda zvítězí strana, či strana.

Vy rozhodnete, zda na našem obvodu zvítězí kandidát nejlidovější, tj. kandidát, který z lidu pošel – Dušan M. Pupák z Vídně se vrátivší, který poznal bídu kapitálu na vlastním těle.

Z volebního programu spisovatele Dušana M. Pupáka (J. Grossmann):

§ *Vymýtí negramotnost z úřadu a ministerstev*

§ *Zvýšit čistotu vodních toků zavedením kruhové kanalizace bez vyústění*

§ *Přemístít Měsíc československo-sovětského přátelství z listopadu na leden, ať to máme hned z kraje za sebou a nemusíme se tak dlouho těšit.*

(Scénka pro divadlo Semafor 1968–69, Miloslav Šimek a Jiří Grossmann)

Šimek a Grossmann: siamská dvojčata divadelní srandy

Každá fotografie a papírový artefakt, který nyní prohlížím, jsou spící příběhy a momenty fotoaparátem uloupené jednotlivcům, dvojicím nebo tehdejšími skupinám z řad účinkujících jak v divadelním, tak soukromém prostředí. Ponejvíce však na prknech divadla Semafor. Při děkovačkách jich bylo spolu s kapelou plné jeviště.

„Fešný holky,“ říkám si uznale v roli emeritního odborníka při pohledu na dřívější Naďu Urbánkovou, Milušku Voborníkovou, Zuzanu Burianovou, Janu Robbovou a mnohé další.

Kývnutím hlavy je zdravím, ale někdy neodolám a prohodím k nim i pár slov. Publiku se líbily nejen ony samotné, ale i jejich šmrncovní písničky. Povětšinou z dílny Jirky Grossmanna. O tom na konci představení svědčila zvýšená intenzita potlesku z řad publika. Ten obvykle ještě přecházel do bouřlivých ovací. To když se na jeviště přišli hlubokými úklonami poděkovat protagonisté – Miloslav Šimek a Jiří Grossmann.

Š + G: *Pupák na celnici*